

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817205053
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7817205053.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Sandry Veľkej v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanej: L. zastúpená JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom, so sídlom Čučmianska Dlhá 21, Rožňava, o zaplatenie 5.589,24 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 12. februára 2020, č. k. 9Csp/92/2017-177

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi 100% trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 321,- Eur (I), uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.268,24 Eur s úrokmi vo výške 19% ročne zo sumy 5.589,24 Eur od 1.4.2017 do 23.4.2017, zo sumy 5.529,24 Eur od 24.4.2017 do 25.4.2017, zo sumy 5.528,24 Eur od 26.4.2017 do 21.5.2017, zo sumy 5.468,24 Eur od 22.5.2017 do 14.6.2017, zo sumy 5.398,24 Eur od 15.6.2017 do 16.7.2017, zo sumy 5.328,24 Eur od 17.7.2017 do 20.8.2017 a zo sumy 5.268,24 Eur od 21.8.2017 do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.589,24 Eur od 1.4.2017 do 23.4.2017, zo sumy 5.529,24 Eur od 24.4.2017 do 25.4.2017, zo sumy 5.528,24 Eur od 26.4.2017 do 21.5.2017, zo sumy 5.468,24 Eur od 22.5.2017 do 14.6.2017, zo sumy 5.398,24 Eur od 15.6.2017 do 16.7.2017, zo sumy 5.328,24 Eur od 17.7.2017 do 20.8.2017 a zo sumy 5.268,24 Eur od 21.8.2017 do zaplatenia (II), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III) a rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (IV).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu úverovú pohľadávku v sume 5.589,24 Eur, „dlžné úroky z istiny“ v sume 3.577,05 Eur, úroky vo výške 19% ročne zo sumy 5.589,24 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 5.589,24 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia. Po čiastočných plneniach žalovanej v priebehu konania vzal žalobca späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 321,- Eur. Uplatnená pohľadávka podľa jej skutkového vymedzenia v žalobe, vznikla zo „Zmluvy o úvere dostupná pôžička“ č. 9329705511 zo dňa 22.2.2011, uzavretej medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. (ďalej tiež len „PB“) ako veriteľom a žalovanou v hmotnoprávnom postavení dlžníka (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej PB poskytla žalovanej peňažné prostriedky v sume 7.000,- Eur, oproti povinnosti vrátiť ich spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaná podľa tvrdenia žalobcu prestala svoje záväzky z úverovej zmluvy podľa dohodnutých podmienok splácať a omeškaný záväzok nespĺnila ani na základe dodatočnej písomnej výzvy veriteľa. Za tohto stavu PB

listom zo dňa 13.2.2014 uplatnila právo na okamžité zosplatnenie celého úverového záväzku. V čase zosplatnenia celého úveru (13.2.2014) pozostával úverový záväzok žalovanej z dlžnej istiny 5.589,24,- Eur a úrokov v sume 807,79 Eur (ku dňu 31.3.2017 ich žalobca kapitalizoval na uplatnenú sumu 3.577,05 Eur). Žalovaná podľa tvrdenia žalobcu svoj dlh z úverovej zmluvy písomne uznala čo do dôvodu i výšky. Žalobca nadobudol úverovú pohľadávku v priebehu konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2017 zo dňa 13.6.2017.

3. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom rozhodol v ďalšom konaní, po tom, čo jeho skorší zamietavý rozsudok zo 17. apríla 2018 tunajší súd uznesením sp. zn. 1Co/316/2018 z 30. septembra 2019 zrušil, s tým, že vo vzťahu k spôsobu posúdenia rozhodujúcej otázky platnosti uznávacieho prejavu žalovanej a na ňu nadväzujúceho záveru súdu prvej inštancie o nepremičaní uplatneného práva odvolací súd vyslovil právny názor, že uznanie dlhu žalovanou je platným právnym úkonom majúcim za následok jednak prerušenie premičacej doby a jednak nastúpenie vyvrátiteľnej právnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Podľa odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolací súd k tomuto záveru dospel na podklade úvahy, že z obsahu uznania záväzku žalovanou vyplýva, že toto uznanie má náležitosti vyžadované ust. § 558 Občianskeho zákonníka a z jeho obsahu zároveň vyplýva, že žalovaná prejavila svoju vôľu identifikovaný individualizovaný záväzok v celom rozsahu splatiť. Podľa jeho názoru skutočnosť, od ktorej súd prvej inštancie odvodzoval (v skoršom rozhodnutí) neplatnosť tohto uznania a síce, že uznala záväzok na základe príslubu, že iba po jeho uznaní jej bude umožnené splácať zostatok úveru, nepredstavuje nedostatok jej vôle uhradiť záväzok. To, že uvedené uznanie vykonala s poukazom na takýto príslub, predstavuje iba pohnútku a samotná pohnútku nemá vplyv na platnosť vykonaného právneho úkonu a rovnako na ňu nemá vplyv ani prípadný omyl v pohnútku. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti uznania z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi. Poukázal v tomto smere na skutočnosť, že uznanie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka a jeho súčasťou teda nie je aj konanie druhej strany - veriteľa. Pokiaľ preto tento úkon nie je závislý od konania druhej strany, nemožno považovať ani za aktuálny záver o výkone práva žalobcu ako veriteľa v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ sa totiž veriteľ na takomto právnom úkone žiadnym spôsobom nepodieľa, nemôže sa ani dopustiť výkonu svojho práva v rozpore s dobrými mravmi. Napokon s poukazom na skutočnosť, že uznanie predstavuje (iba) jednostranný právny úkon, nemožno podľa nazerania odvolacieho súdu pri hodnotení jeho platnosti aplikovať naň ani zmluvné podmienky dvojstranných právnych úkonov, spotrebiteľské zmluvy nevynímajúc. Odvolací súd v závere o nastúpení domnienky existencie uznaného dlhu vyšiel tiež z toho, že pre vznik tohto následku platného uznania záväzku sa vyžaduje v prípade uznania premičaného nároku vedomosť dlžníka o premičaní. Skonštatoval v tejto spojitosti, že žiadna zo strán v konaní netvrdila, že došlo zo strany žalovanej k uznaniu premičaného záväzku. V procesných súvislostiach odvolací súd akcentoval, že uznanie dlhu malo za následok prenesenie dôkazného bremena na žalovanú ako dlžníka. Je preto na nej, aby preukázala svoje tvrdenia, že záväzok, ktorý bol predmetom uznania nevznikol, resp. že tento zanikol (prípadne aj sčasti) napr. plnením. V tomto kontexte odvolací súd poukázal na nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý bez procesnej aktivity žalovanej zameranej na unesenie jej dôkazného bremena smerujúceho k vyvráteniu zákonnej domnienky, sám vykonával dôkazy ohľadne tejto spornej skutočnosti a tieto aj vyhodnotil (závery o chýbajúcich náležitostiach úverovej zmluvy s vyvodením záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti). Napokon upriamil v tejto spojitosti pozornosť na potrebu mať v ďalšom konaní na zreteli i to, že skutočnosť, ktorá svedčí ako vyvrátiteľná právna domnienka nie je predmetom procesného dokazovania, a preto ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať uvedenú skutočnosť za preukázanú. Zdôraznil, že v konaní teda môžu nastať len dve možné situácie, a to buď platí skutočnosť, ktorá svedčí ako vyvrátiteľná domnienka za preukázanú, alebo vyšiel v konaní najavo jej opak (obsah domnienky bol vyvrátený dôkazom opaku, t.j. dôkazu, že skutočnosť je v konkrétnom prípade práve opačná, než ako ju uvádza domnienka). Na podporu tohto svojho záveru odvolací súd odkázal na závery vyplývajúce z rozsudku NS ČR sp. zn. 33 Cdo 4237/2011 z 25.4.2013.

4. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku bezo zvyšku vyšiel zo žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Aplikoval naň ust. § 558 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a na podklade právneho názoru, ktorý k spôsobu právneho posúdenia v ďalšom konaní vyslovil odvolací súd, dospel k záveru, že nakoľko žalovaná celý žalobcom uplatnený dlh uznala a keďže v konaní nebol preukázaný opak, je potrebné vyjsť z právnej domnienky jeho existencie. Z tohto dôvodu žalobe v časti uplatnenej úverovej istiny a úrokov bezo zvyšku vyhovel, s tým, že podľa jeho vysvetlenia „...v ďalšom konaní už nebolo dôvodné skúmať, či spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi

právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je bezúročná a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.". Vzhľadom na to, že žalovaná svoj úverový záväzok nesplnila včas, popri nároku zodpovedajúcemu uznanému dlhu (istina úverovej pohľadávky a úroky), súd prvej inštancie priznal žalobcovi podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tiež úroky z omeškania, vo výške 5% ročne vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov. Nad tento percentuálny rozsah súd prvej inštancie žalobu zamietol. V späťvzatej časti žaloby súd prvej inštancie konanie zastavil s použitím ust. § 145 ods. 2 C.s.p. Napokon rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil naplnením predpokladov pre použitie zmierňujúceho oprávnenie podľa ust. § 257 C.s.p. Za hodný osobitného zreteľa pritom považoval sociálny status žalovanej (poberateľka čiastočného invalidného dôchodku vo výške 143,60 Eur a dávky v hmotnej núdzi v sume 109,90,- Eur), pre ktorý jej bol Centrom právnej pomoci priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc v tomto spore.

5. Len proti vyhovujúcemu výroku tohto rozsudku (I) podala žalovaná odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaná v prvom rade vytkla súdu prvej inštancie, že sa nesprávne vysporiadal s jej argumentom, že obchodné podmienky neboli súčasťou úverovej zmluvy, že pred jej uzavretím s nimi nebola oboznámená a že ich nepodpísala. Odvolateľka nesúhlasila so spôsobom právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom ani vo svetle jej argumentácie o absencii osobitných náležitostí úverovej zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) a l) zák. č. 129/2010 Z. z., majúcej podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona za následok nastúpenie domnienky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie sa podľa žalobkyne nesprávne vysporiadal tiež s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poukázala v tejto spojitosti na to, že v priebehu konania namietala, že o postúpení žalovanej pohľadávky nebola zo strany pôvodného veriteľa upovedomená a zo strany žalobcu táto skutočnosť nebola preukázaná. Napokon odvolateľka v odvolaní nesúhlasila so spôsobom, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s jej námietkou premlčania, pričom v súvisiacej argumentácii polemizovala s jeho záverom, že uznanie dlhu je platným právnym úkonom. Akcentovala, že i keď je pravdou, že uznanie podpísala, jednalo sa však o vopred predformulovanú písomnosť, v ktorej žalobca podmienil možnosť zaplatenia úverového dlhu v splátkach jeho uznaním, pričom v tejto konštelácii si neuvedomovala, že následkom tohto právneho úkonu bude prerušenie plynutia premlčacej doby. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalovaná podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolací dôvod podľa ust. 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. V odvolaní žalovanou všeobecne zmienený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nedostatok podmienok konania (vecná legitímácia strán takouto podmienkou nie je - pozn. odvolacieho súdu), a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod žalovanou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti poznamenáva tiež, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu odmietol tvrdenie žalovanej, že všeobecné podmienky neboli súčasťou zmluvnej dokumentácie s poukazom na to, že na ne úverová zmluva priamo odkazovala a žalovanej boli s úverovou zmluvou aj poskytnuté. Na margo argumentácie odvolateľky, že všeobecné podmienky nepodpísala, žalobca vo vyjadrení poukázal na záver formulovaný Súdnym dvorom EU v rozhodnutí C 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého sa má článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“) vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument a že požiadavku písomnej formy spĺňajú aj na dopĺňujúce písomnosti, za predpokladu, že na ne úverová zmluva jasne a zrozumiteľne odkazuje, majú podobu trvalého nosiča a sú spotrebiteľovi materiálne dostupné. Žalobca vo vyjadrení polemizoval tiež s názorom žalovanej o nedostatku jeho vecnej legitímácie. V súvisiacej argumentácii tvrdil, že pôvodný žalobca si svoju notifikačnú povinnosť v súvislosti s postúpením pohľadávky splnil, výrazom čoho je skutočnosť, že žalovaná už ďalej plnila v prospech nového veriteľa a poukázal tiež na to, že zmluvu o postúpení pohľadávok predložil súdu, a preto ani argument odvolateľky o nepreukázaní

postúpenia nemôže obstať. Žalobca sa vo vyjadrení kriticky postavil tiež k odvolacej argumentácii žalovanej, ktorou sa snažila presvedčiť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobca poukázal na to, že výhrady žalovanej k úplnosti úverovej zmluvy majú len všeobecný charakter, pričom ich nepodoprela tvrdeniami o konkrétnych skutočnostiach ani relevantnou právnou argumentáciou. Napokon žalobca vo vyjadrení prisvedčil správnosti záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žalovanou vnesenej námietky premlčania a na jeho podporu odkázal na právny názor vyslovený odvolacím súdom, ktorým bol prvoinštančný súd v ďalšom konaní viazaný.

7. Výroky rozsudku o zastavení konania (I) a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu (III) neboli odvolaním napadnuté. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 2 C.s.p. a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Vo vzťahu k ostatným častiam rozsudku (napadnutému vyhovujúcemu výroku a tiež závislému výroku o trovách konania) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne; preto odvolanie žalovanej, z hľadiska ňou uplatneného odvolacieho dôvodu, nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25.11.2020 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

9. Podľa ust. § 558 veta prvá Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

10. Podľa ust. § 192 C.s.p., skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak.

11. Uznanie dlhu zabezpečuje splnenie záväzku tým, že zakladá právnu domnienku o jeho existencii. V procesných súvislostiach má uznanie za následok, že v prípade sporu veriteľ nemusí tvrdiť a preukazovať existenciu a výšku dlhu inak než poukazom na právny dôvod a výšku jeho uznania. Naopak, na dlžníkovi spočíva bremeno vyvrátenia existencie uznaného dlhu alebo jeho časti. S podstaty veci vyplýva, že domnienku založenú uznaním dlhu nemožno vyvracať len jednoduchým tvrdením dlžníka o neexistencii záväzku (por. napr. SR č. 17/2000). Neexistencia záväzku musí byť preukázaná, a to jednoznačne. Vyvrátenie právnej domnienky založenej uznaním dlhu nemôže spočívať len na pochybnosti, hoc aj veľmi závažnej, o tom, či existuje skutočnosť, ktorej svedčí právna domnienka (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 29 Cdo 2854/99 z 25. októbra 2000). Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania, a pokiaľ nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku bezpečne vyvrátená, súd musí mať podľa ust. § 192 C.s.p. túto skutočnosť za preukázanú.

12. Vo svetle týchto všeobecných východísk odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obrana žalovanej v spore nebola zameraná na skutkové vyvrátenie existencie uznaného dlhu alebo jeho časti v pravom slova zmysle, ale mala podobu výlučne právnej argumentácie, majúcej za cieľ spochybniť obsahovú úplnosť úverovej zmluvy a skrz toho privodiť nastúpenie domnienky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Akiste ani takýto spôsob vyvrátenia existencie časti uznaného dlhu nemožno principiálne odmietnuť. Na strane druhej ale podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pripustiť, aby účinky uznania dlhu boli eliminované akoukoľvek argumentáciou. Takúto relevanciu možno pripísať len argumentom konkrétnym, s bezpečne preukázaným skutkovým základom a zároveň majúci nad akoukoľvek pochybnosť podstatný význam pre záver o existencii uznaného dlhu a o jeho výške. Odvolací súd v tejto spojitosti poukazuje na to, že i podľa judikatúry ESLP (por. napr. rozhodnutia vo veci Bochan vs. Ukrajina alebo Iliadi vs. Rusko) sa súdy musia zaoberať len takou argumentáciou strán, ktorá bola formulovaná dostatočne jasným a presným spôsobom a ktorá má zároveň pre rozhodnutie podstatný význam. Argumentácia žalovanej však tieto požiadavky podľa posúdenia odvolacieho súdu rozhodne nespĺňala, nakoľko bola a i v odvolacom konaní zostala nekonkrétna, paušálna a miestami až nezrozumiteľná. Žalovaná tak napr. v úverovej zmluve postrádala náležitosť podľa v ust. § 9 ods.

2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.; nekonkretizovala však už, ktorý z troch do úvahy prichádzajúcich údajov (RPMN, celková čiastka, ktorú musí na úver zaplatiť a predpoklady použité na výpočet RPMN) upravených v tejto norme v úverovej zmluve podľa jej názoru chýbal. Pokiaľ žalovaná v úverovej zmluve postrádala aj údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., odvolací súd považuje za potrebné uviesť na pravú mieru, že podľa stavu platného v čase uzavretia úverovej zmluvy (§ 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona) tento obsahový nedostatok nemal za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Napokon z argumentácie žalovanej nevyplýva aký dopad na vznik alebo trvanie uznaného záväzku pripisuje odvolateľka ňou tvrdenej, avšak i tak nepreukázanej skutkovej alternatíve, že všeobecné úverové podmienky sa nestali súčasťou zmluvnej dokumentácie. Za tohto stavu je potrebné považovať záver súdu prvej inštancie, že žalovaná skutočnosť na ktorú sa v konaní vzťahovala domnienka, nevyvrátila, za celkom správny.

13. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani argumentáciu žalovanej, na podklade ktorej táto namieta nedostatok vecnej legitímácie žalobcu v spore. Akokoľvek v tomto smere odvolateľka spochybňuje skutočnosť, že jej bolo zo strany pôvodného veriteľa oznámené postúpenie pohľadávky na žalobcu, faktom je, že takéto oznámenie je subsumované tiež v podaní pôvodného žalobcu z 31.7.2017, obsah ktorého bol prenesený do uznesenia o pripustení zmeny subjektov súdu prvej inštancie zo dňa 30.8.2017 (viď. bod 2 jeho odôvodnenia) a skrz neho (žalovanej bolo riadne doručené) sa toto oznámenie do dispozičnej sféry žalovanej nepochybne dostalo. Žalovaná v tejto svojej argumentácii celkom zrejme prehliada, že samotným postúpením pohľadávky nedochádza k inej zmene záväzku, než v osobe veriteľa a že oznámením o postúpení pohľadávky, vyvolá postupca zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie bez ohľadu na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a dokonca aj za situácie, kedy k uzavretiu takejto zmluvy vôbec nedošlo. Za tohto právneho stavu je pre dlžníka podstatné, či postupovaná pohľadávka existuje, a preto sú mu zachované námietky proti pohľadávke, ktoré môže uplatniť v dobe po postúpení; nie je však už jeho vecou, kto pohľadávku vymáha, nakoľko má plniť dlh s účinkami riadneho splnenia podľa pokynu veriteľa. Preto otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či toto postúpenie bolo platné, je možné riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 29 Cdo 1277/2007 z 22. decembra 2009). Inými slovami povedané, po oznámení o postúpení pohľadávky súdu neprináleží posudzovať platnosť tejto zmluvy na základe námietky žalovanej v spore z veriteľsko-dlžníckeho vzťahu s postupníkom, keďže dlhu sa zbaví plnením tomuto subjektu bez ohľadu na platnosť postúpenia.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie ako v napadnutom vyhovujúcom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania majúcim správny základ v čiastočnom procesnom neúspechu žalovanej v spore.

15. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

16. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. V súlade s citovanými ustanoveniami zákona odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu 100% trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)